

Sygn. akt IV Ka 572/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Waldemar Majka
Protokolant:	Ewa Ślemp

przy udziale Julity Polewskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2017 r.

sprawy **T. M.**

syna S. i M. z domu M.

urodzonego (...) w Ś.

oskarżonego z art. 115 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych i art. 116 ust. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 14 marca 2017 r. sygnatura akt II K 586/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego T. M. na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. W. 420 złotych tytułem kosztów udziału pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza 1000 złotych opłaty za to postępowanie.

Sygnatura akt IV Ka 572/17

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Świdnicy wniósł akt oskarżenia przeciwko T. M. oskarżając go o to, że:

w okresie od marca 2014 r. do sierpnia 2014 r. w J. w woj. (...), działając czynem ciągłym, w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, przywłaszczył sobie autorstwo cudzego dzieła jubilerskiego oraz pomysłu na to dzieło, w postaci wyrobów biżuterii artystycznej tj. koleżków, naszyjników, bransoletek, przedstawiających motywy fauny i flory autorstwa A. W., poprzez skopiowanie tychże wyrobów zaprojektowanych i wykonywanych przez w/ w pokrzywdzonego, produkując w swojej firmie (...) z/s w J. formy idealnie odtworzone, wzorowane na oryginale

twórcy, traktując w ten sposób cudzą pracę artystyczną jak własną, po czym rozpowszechniał je bez uprawnień jako dzieło artystyczne w wersji oryginalnej, wprowadzając je do obrotu za pośrednictwem firmy P.H. (...) M. B. z/s w P. i działając w ten sposób w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a także czyniąc z popełnienia tegoż przestępstwa stałe źródło dochodu, czym działał na szkodę A. W. powodując straty nie mniejsze jak 350 000 zł, tj. o czyn z art. 115 ust 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r o prawie autorskim i prawach pokrewnych i art. 116 ust 1,2 i 3 ustawy z dnia 04 lutego 1994 r o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk.

Wyrokiem z dnia 14 marca 2017 roku (sygnatura akt II K 586/15) Sąd Rejonowy w Świdnicy :

I. oskarżonego T. M. uznał za winnego tego, że w okresie od kwietnia 2013 roku do sierpnia 2014 roku w J. działając w krótkich odstępach czasu, w ramach z góry powziętego zamiaru przywłaszczył sobie autorstwo cudzych utworów w postaci projektów biżuterii - kolczyków, zawieszek, bransolet, kolii, brosz, opartych na motywie kwiatu kalii, opracowanych i wykorzystywanych w działalności handlowej przez A. W., w ten sposób, że w ramach swojej firmy prowadził produkcję i sprzedaż biżuterii opartej na tych projektach, którą opatrywał swoim autorskim oznaczeniem (imiennikiem), rozpowszechniając te projekty bez zezwolenia A. W., działając w tym zakresie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z opisanej działalności stałe źródło dochodu, tj. występku z art. 115 ust. 1 i art. 116 ust. 1 oraz z art. 116 ust. 2 i 3 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk i za to na podstawie art. 115 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych;

II. na podstawie art. 46 § 2 kk orzekł od oskarżonego T. M. na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. W. nawiązkę w kwocie 10 000 (dziesięciu tysięcy) złotych;

III. na podstawie art. 121 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa i zarządził zniszczenie dowodów rzeczowych w postaci: dwóch par kolczyków i zawieszki, przechowywanych w aktach sprawy w kopercie na k. 309 oraz pary kolczyków, zarejestrowanych uprzednio pod nr (...) wykazu dowodów rzeczowych Prokuratury Rejonowej w Świdnicy, aktualnie zarejestrowanych pod poz.(...) księgi przechowywania dowodów rzeczowych biura podawczego Sądu Rejonowego w Świdnicy;

IV. na podstawie art. 230§2 kpk nakazał zwrócić oskarżycielowi posiłkowemu A. W. dowód rzeczowy w postaci pary kolczyków zarejestrowanych uprzednio pod nr (...) wykazu dowodów rzeczowych Prokuratury Rejonowej w Świdnicy, aktualnie zarejestrowany pod poz.(...) księgi przechowywania dowodów rzeczowych biura podawczego Sądu Rejonowego w Świdnicy;

V.zasądził od oskarżonego T. M. na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. W. kwotę 7377,09 zł (siedem tysięcy trzysta siedemdziesiąt siedem złotych dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

VI.zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki powstałe od chwili wszczęcia postępowania w kwocie 2080,13 zł (dwa tysiące osiemdziesiąt złotych trzynaście groszy) i zobowiązał go do uiszczenia 1000 (tysiąca) złotych tytułem opłaty, a w pozostałym zakresie poniesione wydatki zaliczył na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, zaskarżając wyrok w całości, zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania karnego tj. art. 193 § 1 kpk w zw. z art. 167 § 1 kpk i art. 170 § 1 pkt 3 kpk poprzez oddalenie wniosków obrońcy oskarżonego (w tym z dnia 9 października 2015r.) o powołanie biegłego z zakresu ochrony własności intelektualnej posiadającego również wiedzę z zakresu plastyki, wzornictwa i projektowania plastycznego jako zbędnego dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy i poczynienie samodzielnych ustaleń, w sytuacji gdy istota sprawy pod kątem stawianego zarzutu wymaga posiadania wiadomości specjalnych do oceny czy utwór stworzony przez oskarżonego ma cechy utworu inspirowanego czy też nie,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść poprzez uznanie, iż oskarżony dokonał w utworach w postaci projektów biżuterii - kolczyków, zawieszek, bransolet, kolii, brosz, opartych na motywie kwiatu kalii jedynie niewielkich zmian nie mających charakteru twórczego.

Z ostrożności procesowej zarzucił również:

3.naruszenie prawa materialnego tj. art. 2 ust. 4 ustawy z dnia 4 lutego 1994r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych poprzez jego niezastosowanie, a w konsekwencji tego błędne uznanie iż w niniejsze sprawie w przypadku twórczości oskarżonego, którego wyroby różnią się od wyrobów oskarżonego m.in.: wybarwieniem i fakturą metalu, technikami łączenia poszczególnych elementów, rodzajami zapięć nie mamy do czynienia z samodzielnym utworem inspirowanym pracami autorstwa A. W. oraz motywami natury w rozumieniu wskazanego przepisu,

4.naruszenie art. 115 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych i art. 116 ust. 1, 2, 3 ustawy z dnia 4 lutego 1994r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych poprzez błędne uznanie, iż oskarżony przywłaszczył sobie autorstwo cudzych utworów w postaci projektów biżuterii - kolczyków, zawieszek, bransolet, kolii, brosz, opartych na motywie kwiatu kalii w sytuacji gdy noszą one cechy jego własnej twórczości i są utworem inspirowanym,

a podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd okręgowy zważył:

apelacja nie okazała się zasadna.

Na początku poczynionych rozważań zwrócić należy uwagę, iż konstrukcja zarzutów apelacji jest wadliwa, podnosząc bowiem zarzut naruszenia prawa materialnego art. 2 ust. 4 ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych a także zarzut naruszenia prawa materialnego art. 115 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych i art. 116 ust. 1, 2, 3 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, obrońca oskarżonego podnosi jednocześnie w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, podczas gdy zarzut naruszenia prawa materialnego może zostać sformułowany w uzasadniony sposób w sytuacji gdy nie są kwestionowane ustalenia faktyczne.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przepisów postępowania karnego tj. art. 193 §1 kpk w zw. z art. 167§1 kpk i art. 170§1 pkt 3 kpk poprzez oddalenie wniosków obrońcy oskarżonego (w tym z dnia 9 października 2015r.) o powołanie biegłego z zakresu ochrony własności intelektualnej posiadającego również wiedzę z zakresu plastyki, wzornictwa i projektowania plastycznego jako zbędnego dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy i poczynienie samodzielnych ustaleń, w sytuacji gdy w ocenie skarżącego istota sprawy pod kątem stawianego zarzutu wymaga posiadania wiadomości specjalnych do oceny czy utwór stworzony przez oskarżonego ma cechy utworu inspirowanego czy też nie – nie można uznać zarzutu tego za trafny. Zasięgnięcie opinii biegłego dla wyjaśnienia kwestii czy wykonywana przez oskarżonego biżuteria – stanowi kopię wyrobów artystycznych A. W. czy też powstała w wyniku zainspirowania tymi pracami pozostawało w sprawie niniejszej zbędne, zaś formułowane tezy dowodowe w istocie nie zmierzały do zasięgnięcia wiadomości specjalnych ale wyręczenia sądu i rozstrzygnięcia sprawy. Warto przytoczyć fragmenty wniosku dowodowego w tym zakresie przedstawionego w piśmie z dnia 13 listopada 2015 roku, w którym wnioskodawca domaga się: określenia, czy nastąpiło naruszenie przez oskarżonego prawa autorskiego w zakresie wskazanym przez akt oskarżenia, czy też określenia, czy twórczość oskarżonego jest wyłącznie inspirowana twórczością w rozumieniu art. 2 ust. 4 Ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych, czy też przywłaszczeniem autorstwa prac A. W. ? Biegły zatem opiniując musiałby również odnieść się do kwestii prawa a formułowanie ocen prawnych nie jest rzeczą biegłego, jest to bowiem wyłączna domena sądu i rozstrzygnięcie w tym zakresie nie może stanowić przedmiotu opinii biegłego.

Kwestia określenia podobieństwa i wykazania różnic w wytwarzanych przez oskarżyciela posiłkowego A. W. i oskarżonego T. M. wyrobach jubilerskich nie należy do takich aspektów o jakich mowa w art. 193 kpk. Porównanie wykonanych przez oskarżyciela posiłkowego wytworów biżuterii artystycznej i prac wykonywanych przez oskarżonego nie wymagało wiadomości specjalnych, a dokonać tego można *prima facie* odnosząc się również do ustalanych technik wytwarzania, walorów estetycznych, podobieństw i różnic dostrzegalnych w wyniku oględzin, co miało znaczenie w aspekcie oględzin dokonywanych przez potencjalnego nabywcę przed zakupem. Sąd I instancji dokonał oględzin dowodów rzeczowych w niniejszym postępowaniu, czemu dał wyraz również w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Za niezasadny uznać ponadto również należy podniesiony w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia a mający się wyrażać w uznaniu, iż oskarżony dokonał w utworach w postaci projektów biżuterii – kolczyków, zawieszek, bransolet, koliai, brosz opartych na motywie kwiatu kalii jedynie niewielkich zmian nie mających charakteru twórczego jak również powiązany z nim a podniesiony w pkt 3 apelacji zarzut naruszenia prawa materialnego art. 2 ust. 4 ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych, a naruszenie którego to przepisu skarżący upatruje w jego niezastosowaniu, a w konsekwencji także błędnym – jak stwierdza skarżący – uznaniu, iż w niniejszej sprawie w przypadku twórczości oskarżonego, którego wyroby różnią się od wyrobów oskarżonego m.in.: wybarwieniem i fakturą metalu, technikami łączenia poszczególnych elementów, rodzajami zapięć nie mamy do czynienia z samodzielnym utworem inspirowanym pracami autorstwa A. W. oraz motywami natury w rozumieniu wskazanego przepisu.

Rozpatrując podniesiony zarzut zwrócić należy uwagę, iż zgodnie z treścią art. 2 ust. 4 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych za opracowanie nie uważa się utworu, który powstał w wyniku inspiracji cudzym utworem. Zasadnym pozostaje przy tym wskazanie, iż utwory inspirowane zawierają takie (twórcze) przetworzenie dzieła inspirowanego, że o ich charakterze dzieła inspirowanego decydują własne elementy tych właśnie inspirowanych dzieł. Za kryterium rozgraniczające dzieło inspirowane od dzieła zależnego należy uznać twórcze przetworzenie elementów dzieła inspirującego tak, że o charakterze dzieła inspirowanego decydują już jego własne, indywidualne elementy (nie zaś elementy przejęte). W wypadku utworu inspirowanego (objętego prawem autorskim niezależnym) zaczerpnięty zostaje tylko wątek utworu cudzego, powstaje utwór nowy i o cechach twórczości samodzielnej" (tak w wyroku Sądu Najwyższego z 23 czerwca 1972 roku., I CR 104/72). Zwrócić ponadto należy uwagę, iż jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 lipca 2014 roku zaczerpnięcie tylko samego wątku cudzego utworu nie wymaga zgody autora dzieła inspirującego, ponieważ istotą utworu inspirowanego jest właśnie jego powstanie w wyniku pobudki twórczej dostarczonej przez utwór inspirujący. Elementy utworu inspirującego w nowo powstałym utworze inspirowanym są i mogą być rozpoznawalne, ale nie dominujące, stanowiąc efekt emocjonalnego i intelektualnego impulsu wywołanego cudzym dziełem. Za kryterium rozgraniczające uznaje się takie twórcze przetworzenie elementów dzieła inspirującego, że o charakterze dzieła inspirowanego decydują już jego własne, indywidualne elementy, a nie elementy przejęte. Samo więc zapożyczenie cudzej postaci bądź jej określenia uzasadnia kwalifikację utworu jako powstałego w wyniku inspiracji cudzym utworem (art. 2 ust. 4 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych - t.j. Dz.U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631 ze zm.), chyba że przejęcie to stanowi zasadniczą istotę dzieła inkorporującego.

Na podstawie zgromadzonych w sprawie niniejszej i prawidłowo ocenionych dowodów odnosząc się do stanowiska wyrażonego w orzecznictwie za zasadne uznać należy stanowisko sądu rejonowego, iż przekroczenie przez oskarżonego granic inspiracji było ewidentne, gdyż w swojej działalności przejął on zarówno treść jak i formę utworów A. W., nie wprowadzając żadnych elementów twórczych, które mogłyby zaważyć na postrzeganiu jego biżuterii jako samodzielnego utworu. Niewątpliwie bowiem brak jest takich elementów, które świadczyłyby o twórczym charakterze wykonanych przez oskarżonego T. M. przedmiotów opisanych w treści przypisanego czynu, przemawiającym za uznaniem nadania tym właśnie przedmiotom indywidualnego, artystycznego piętna. Drobne zmiany jak inna waga wytwarzanej biżuterii czy też zastosowane bigle nie stanowią przejawu indywidualnej, własnej twórczości artystycznej, nadto również wskazywane przez skarżącego aspekty odnoszące się do subtelnych różnic wyglądu za takowe nie mogą zostać uznane. Zaznaczenia przy tym wymaga, iż jak zasadnie podniósł już sąd rejonowy w pisemnym uzasadnieniu wyroku zarówno sam motyw – kwiat kalii jak i produkcja, technikami kucia w tytanie i łączenia elementów jest unikalnym autorskim projektem A. W. i w tej materii oskarżony nie wykreował niczego o przymiotach indywidualności

i oryginalności. Nadmienić dodatkowo również należy, iż oczywistym jest, iż „inspirowanie się” nie jest synonimem kopiowania.

Za chybiony uznać także należy zarzut naruszenia art. 115 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych i art. 116 ust. 1, 2, 3 ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych a mający się wyrażać w błędnym, zdaniem skarżącego, uznaniu, iż oskarżony przywłaszczył sobie autorstwo cudzych utworów w postaci projektów biżuterii – kolczyków, zawieszek, bransoletek, kolii, brosz, opartych na motywie kwiatu kalii w sytuacji gdy, w ocenie obrońcy oskarżonego, noszą one cechy jego własnej twórczości i są utworem inspirowanym. Odnosząc się do podniesionego zarzutu zauważyć należy, iż jak wskazuje się istotę przywłaszczenia autorstwa cudzego utworu lub artystycznego wykonania stanowi bezprawna ingerencja w sferę monopolu autorskiego w obszarze prawa do autorstwa (utworu lub artystycznego wykonania), polegająca na podjęciu działań, w wyniku których utwór (artystyczne wykonanie) zostaje oznaczony i jest traktowany przez sprawcę jako pochodzący od niego. Mając na względzie przedmiot prawa autorskiego nie powinno nasuwać niczyich wątpliwości stwierdzenie, że w przypadku przywłaszczenia sobie autorstwa cudzego utworu opisane zachowanie musi odnosić się do elementów twórczych w cudzym dziele. Zachowanie to jest zarówno w języku potocznym, jak i w języku prawniczym określane – jak już wyżej sygnalizowano – mianem plagiatu. Termin ten jednak ani nie jest zdefiniowany, ani nie występuje w języku prawnym. Przybliżając treść pojęcia plagiatu w doktrynie dokonuje się jego różnorodnych klasyfikacji (zob. G. Sołtysiak, Plagiat. Zarys problemu, Warszawa 2009, s. 12–14). Treść art. 115 ust. 1 PrAut wprost narzuca wyróżnienie plagiatu całkowitego i częściowego, w zależności od tego, czy działania sprawcy polegają na przywłaszczeniu całości czy tylko pewnych fragmentów cudzego utworu. Złożoność plagiatu oddaje jego podział na jawny i ukryty. Jawny plagiat polega na przejściu cudzego utworu w całości lub w części w niezmienionej postaci (w przypadku utworu tekstowego w sposób dosłowny) lub w postaci zmodyfikowanej w nieznacznym stopniu. W takim wypadku działalności sprawcy nie towarzyszy żadna inwencja twórcza. Plagiat ukryty charakteryzują działania sprawcy polegające na mniej lub bardziej istotnym zmodyfikowaniu elementów twórczych przejmowanego w całości lub w części utworu, stwarzające pozory autorstwa co do materiału przywłaszczonego z cudzego dzieła. W opisanych działaniach mieści się ingerencja twórcza sprawcy plagiatu dotycząca przywłaszczonego utworu lub jego części (por. Ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Komentarz. red. prof. dr hab. Piotr Ślęzak System Informacji prawnej Legalis). W sprawie tej niewątpliwym pozostaje, iż wytworzona przez oskarżonego biżuteria, jak zaznaczono już wyżej nie miała cech twórczości o charakterze indywidualnym. W swojej działalności oskarżony T. M. wytwarzał biżuterię - opatrzoną jego imiennikiem - techniką której nauczył się od oskarżyciela posiłkowego wykorzystując jego projekty, uzyskując rezultat niemalże identyczny z tym jaki otrzymywał A. W. realizując własne projekty. Odnotowania przy tym w tym miejscu wymaga, iż wytwarzane przez A. W. projekty - tak ze względu na zastosowaną technikę jak i powstały rezultat - stanowiły unikat na polskim rynku jubilerskim i były charakterystyczne dla tego twórcy jak też identyfikowane przez nabywców jako pochodzące od A. W.. Pewne zaistniałe drobne różnice w wytwarzanych przez oskarżonego wyrobach jubilerskich, a na które wskazano powyżej, nie sposób uznać za przejaw artystycznego wyrazu, własnej indywidualnej twórczości artystycznej.

Kwalifikacja prawna czynu przypisanego w wyroku oskarżonemu T. M. nie budzi zatem zastrzeżeń. W świetle zgromadzonych w sprawie i ocenionych swobodnie dowodów stwierdzić należy, iż niewątpliwie doszło do przywłaszczenia przez oskarżonego autorstwa cudzych utworów w postaci projektów biżuterii – kolczyków, zawieszek, bransolet, kolii, brosz, opartych na motywie kwiatu kalii, opracowanych i wykorzystywanych w działalności handlowej przez A. W. i rozpowszechnienia przez tego oskarżonego - działającego w tym zakresie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z tej działalności stałe źródło dochodu. Potwierdzeniem zamiaru oskarżonego pozostaje niewątpliwie wykorzystanie znanej i tej samej sieci dystrybucji wyrobów artystycznych oraz tożsamyh miejsc ekspozycji w zestawieniu z ekspozycją biżuterii A. W. w czasie, w którym oskarżony pozostawał jego pracownikiem.

Orzeczona kara nie razi surowością, a zasadnym było orzeczenie również nawiązki, która również nie może być uznana za wygórowaną biorąc pod uwagę czas i zakres działalności oskarżonego. Z tych też wszystkich względów orzeczono jak w wyroku (art.437§1 kpk).

O kosztach należnych oskarżycielowi posiłkowemu A. W. od oskarżonego orzeczono w oparciu o przepisy art. 636§1 kpk oraz §11 ust.2 pkt 4 oraz §15 ust.3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U. z 2015 roku, poz.1800) zasądzając od oskarżonego T. M. na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. W. 420 złotych tytułem kosztów udziału pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono po myśli art. 636§1 kpk zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty związane z tym postępowaniem, a na podstawie art.8 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49, poz. 223 ze zm.) wymierzono mu opłatę w kwocie 1000 złotych.